

Medlem sagde. Jeg holder heller ikke meget af § 40, men det er, fordi jeg personlig helst vilde have den bort. Jeg mener, det egentlig er en urimelig Indrømmelse til Kunstindustrien, som her er gjort, og til Stade for Kunstindustrien selv. Jeg nævner det særlig, fordi det er en af de Paragraffer, der — som jeg ved — ikke ville blive optagne i det norske Forslag. Jeg tror, at Kunstindustrien meget godt kan staa paa sine egne Ben, og at den kan finde sig i at maatte betale Kunstnerne et Honorar for Benyttelsen paa den Maade, der er Tale om, og den givne Regel fører meget vidt. Naar man f. Eks. bruger Kunstarbejde til Udsmykning — jeg vil sige: af Vommestørflæder — saa er det en gyselig Ting for Kunstnerne at skulle finde sig i, at det overhovedet sker. Men naar Grænsen er sat til 10 Mar, er det, mener jeg, et Kompromis mellem Kunstnerinteressens og Kunstindustriens Interesse. Hade de funnet finde sig til Rette ved denne Grænse af 10 Mar, har jeg ladet mine Betæneligheder ved dem falde, og det er jo det virkelige Forhold, at man accepterer Reglen, som den her er, men vil man sætte Grænsen meget lavere, ja, saa tror jeg, at man vil vække Misnøje — og det med Rette — hos Kunstnerne. Der kan ikke være Tvivl om, at Ordene i § 24: „Oplæsning uden dramatisk Udsmykning“ sigte til offentlig Oplæsning. Det er jo alene den, Forfatteren har en vis begrænset Ret til at hindre. Men Tilføjelsen af Ordet „offentlig“ behøves ikke her, det er overflødig, men det er naturligvis ikke urigtigt at sætte det til, hvis man mener, at det derved bliver tydeligere.

Jeg vil bede undskylde, hvis der er Ting, jeg har forbigaaet i de Bemærkninger, der ere fremkomne, men jeg stønner ikke rettere, end at hvis der er noget at rette, saa kan det let ske i Udvalget; under den gunstige Stemning, der er for Forlaget vil det ikke volde Sagen nogen Vanskelighed; jeg skal i alt Fald ikke lægge nogen Vanskeligheder i Vejen. Kun med Hensyn til de Bemærkninger, det ærede Medlem fra Vangeland gjorde angaaende § 9, maa jeg endnu bemærke, at Forlagsrettens Begrænsning er angiven af Hensyn til Forfatteren, ikke af Hensyn til Publikum. Det er, som Justisterne sige, i begge Henseender en deklara-

torisk Regel; hvis Forfatteren og Forlæggeren blive enige om noget som helst andet, binder Bestemmelsen i § 9 ikke. Men man skal have en Regel for det Tilfælde, som ofte indtræder, at der ikke er aftalt noget som helst. Og hvorfor indtræder det ofte? Ja, det er, fordi Forfatterne jo meget hyppig ikke ere Forretningsmænd, medens Forlæggerne ere det. Naar man derfor bestemmer noget saadant, er det til Fordel for Forfatteren, en Bestyttelse for Forfatteren. Om man nu sætter 1,000 Eksemplarer i et Oplag, 1,200 eller 1,250, er naturligvis vilkaarligt, men jo færre man sætter, desto bedre er Bestyttelsen for Forfatteren. Jeg skal nu ikke opholde Tinget længere, men endnu kun paa det bedste anbefale Sagen til det Udvalg, som vil blive nedsat, anbefale det at overveje Bestemmelserne og foreslaa de Forandringer, som findes nødvendige, naar de ikke rokke ved Forlagets Hovedprincipper. Thi det maa det være mig tilladt at hævde, at det ikke er mig selv, der har Væren derfor, at det er et meget godt og meget omhyggelig udarbejdet Forslag. Derfor skyldes Væren først og fremmest den Mand, min Forgænger i Ministeriet har benyttet til Udarbejdelsen, og dernæst min Forgænger selv, som har vist en meget varm personlig Interesse for Udarbejdelsen af dette Forslag.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vædtoges uden Afstemning.

N. J. Larsen: Jeg tillader mig at foreslaa Lovforslaget henvist til et Udvalg paa 11 Medlemmer.

Uden Forhandling og Afstemning
vædtoges dette Forslag.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Valg af 4 Medlemmer til Forstærkning af Udvalget angaaende For-